

[Arne Bjerregaard]

i sin udgangsposition, at den faktisk ikke ville eller måske snarere ikke evnede at forhandle om noget som helst af betydning. Der kunne nok ændres nogle småtterier hist og her, men forhandlingerne om reelle ændringer blev afvist, næsten inden vi var begyndt. Det beklager vi, for vi mener, det er væsentligt, at en boliglovgivning har en bred opbakning, fordi det er et ømtåligt område.

Men vi må altså med beklagelse notere, at regeringsrepræsentanterne med deres udtalelser her ved første behandling ikke har været i overensstemmelse med regeringens holdning under forhandlingerne mellem de gamle boligforligspartier. Jeg tror også, vi må notere, at de radikales deltagelse næppe har resulteret i ret meget andet end vage hensigts-erklæringer.

Så har jeg selvfølgelig under denne debat noteret mig, at venstres ordfører, hr. Johan Philipsen, ikke ønskede os med i boligforliget; jeg ved ikke, om det var årsagen til, at de konservative også forsvandt. Men nu er vi selvfølgelig et parti af stor beskedenhed: vi erkender vores lidenhed og vores mangel på magtfuldkommenhed eller ønske om at have magtfuldkommenhed, og derfor vil vi selvfølgelig også i den givne situation tilgive venstre deres magtfuldkommenhed. Måske resulterer denne magtfuldkommenhed i et ønske om at overse de små ikke blot i disse forhandlinger, men i al almindelighed i samfundet; det er i alt fald meget betegnende, at hr. Johan Philipsen ikke i sin tale ønskede os med i forliget.

Ved førstebehandlingen sagde vi til regeringen, at vi er helt enige i, at en midlertidig opbremsning mod det frie boligmarked, som jo var udgangspunktet i 1974, kunne være hensigtsmæssig for derved at skabe forudsætning for gunstige overenskomstresultater. Nu kan det selvfølgelig diskuteres, om overenskomstresultaterne blev gunstige, og derfor kan det selvfølgelig også diskuteres, om vi har råd til fortsatte store boligsubsidier; det er jo subsidier på milliardbeløb.

Derfor er det kun i forventning om, at denne regering eller måske snarere en kommende er villig til en mere sammenhængende politik, der fører til en samtidig omlægning af beskatningsregler, tilskudsregler og boliglovgivningen, at vi stiller os positive over for visse dele af det fremlagte boliglovs-kompleks.

Lad mig så sige et par ord om de enkelte forslag, som de fremtræder i betænkningen; først forslaget til lov om midlertidig offentlig støtte til almennyttigt boligbyggeri m. m. Vi erkender, at der på grund af fortidens synder er et vist behov for støtte til visse dele af det almennyttige byggeri. Nu kan vi selvfølgelig sige, at det er noget, vi hverken har lod eller del i, det er fra før vor tid, men så let ønsker vi ikke at komme over dette spørgsmål. På den anden side må vi spørge os selv, dette ting og andre, om vi fortsat skal beholde boligselskaberne, og om vi ikke snarere skulle afvikle boligselskaberne, som ikke har formålet at forvalte samfundsmidler på en fornuftig måde og i alt fald ikke har formålet at løse opgaverne hensigtsmæssigt, havde jeg nær sagt, for andre end deres ansatte. Jeg tror, vi i stedet skulle gå over til at sige, at det offentlige helt og holdent, ikke bare indirekte, skal forvalte det nødvendige sociale byggeri uden noget mellemlid.

Jeg er klar over, at det er noget, vi ikke får gennemført med disse forslag. Jeg er bare villig til at diskutere dette spørgsmål i fremtiden, om det ikke var en rimelig udvikling på det sociale byggeris område.

Men da vi altså ikke kan gennemføre det på nuværende tidspunkt og vi erkender vores forpligtelser over for de boligselskaber, som er i nød, vil vi ikke frasige os medvirken til de nødvendige bevillinger, dog i håb om, at det er sidste gang, det bliver nødvendigt at komme dette byggeri til undsætning med nye støtteforanstaltninger. I de godt seks år, jeg har været herinde, synes jeg at vi idelig har måttet tage stilling til nye støtteordninger for det almennyttige byggeri.

Vi vil altså i konsekvens af, at vi erkender nødvendigheden af en støtte, stemme for denne lovgivning om midlertidig støtte med de af ministeren stillede ændringsforslag.

Angående forslaget om finansiering af nyt byggeri, lovforslag nr. L 140, vil jeg sige, at det forekommer os ganske uhensigtsmæssigt fortsat at finansiere nyt byggeri med løbende støtteordninger. Derfor har vi foreslået en helt ny finansieringsordning for fremtidens byggeri – selvfølgelig kan vi ikke gøre det for det bestående – ved, at der indskydes en grundkapital, der med renteniveauet i dag vil være fra ca. 46 til 50 pct. af byggeomkostningerne. Ved at lade en væsentlig del af dette kapitalindskud være afhængig af renteni-